

Sygn. akt I ACa 1439/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

**Przewodniczący : SSA Anna Cesarz**

**Sędziowie : SA Dorota Ochalska - Gola**

**SO del. Bożena Rządzińska ( spr .)**

Protokolant: stażysta Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **J. W.**

przeciwko **E. N. i S. N.**

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 30 czerwca 2015 r. sygn. akt I C 1881/14

**1. oddala apelację;**

**2. zasądza od J. W. na rzecz E. N. i S. N. solidarnie kwotę 2.700 ( dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 1439/15

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015r. Sąd Okręgowy w Kaliszu oddalił powództwo J. W. skierowane przeciwko E. N. i S. N. o ustalenie (pkt 1), zasądził od powoda na rzecz pozwanych kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2) i nie obciążył powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi (pkt 3).

Sąd Okręgowy ustalił, że rodzice powoda na zasadach małżeńskiej wspólności ustawowej byli właścicielami nieruchomości położonej w Ł. o pow. 0,18 ha, objętej księgą wieczystą KW nr (...). Matka powoda J. S. zmarła w dniu 20 marca 1961r., a spadek po niej w zakresie spadku objętego wspólnością nabyły dzieci w udziałach po 1/5. Następnymi właścicielami zostali G. i C. małż. I., których córką jest pozwana, siostrzenica powoda.

Umową z dnia 19 grudnia 1986r. ojciec powoda L. S. wraz z drugą żoną M. S. przekazali powodowi oraz jego żonie posiadanie i własność gospodarstwa rolnego o pow. 8,09 ha położonego w miejscowości J. Z. gm. R. i O. gm. K., składającego się z działek nr (...), objętych księgami wieczystymi Kw nr (...), Kw nr (...) oraz księgą wieczystą prowadzoną przez (...) w K.. Umowa została zawarta w formie aktu notarialnego przez notariusza L. D. w (...) w O.. Akt ten spisano na przeznaczonym do tego celu formularzu. W treści aktu nie wyszczególniono jako części gospodarstwa rolnego nieruchomości położonej w Ł. stanowiącej działkę nr (...) o pow. 0,18 ha.

Umową darowizny z dnia 6 lutego 1996r. G. i C. małż. I. darowali na rzecz swoich córek A. I. i E. I. po 1/2 części dla każdej z nich swoje udziały w nieruchomości w Ł. opisanej wyżej, objętej księgą wieczystą Kw nr (...).

Umową darowizny z dnia 19 lipca 2005r. powód i jego żona darowali synowi S. W. prawo własności nieruchomości objętych obecnie księgami wieczystymi nr (...).

Pozwana obecnie nosi nazwisko N.. Umową darowizny z 21 września 2006r. siostra pozwanej przekazała E. i S. małż. N. przysługujący jej udział 1/2 w prawie własności nieruchomości w Ł. – działka nr (...) o pow. 0,18 ha, objętej księgą wieczystą Kw nr (...).

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe z zeznań świadków na okoliczność treści aktu notarialnego, przebiegu i treści zawartej umowy przekazania gospodarstwa rolnego oraz dowodu z akt księgi wieczystej KW (...) Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim na okoliczność, że działka nr (...) przenoszona była do różnych ksiąg wieczystych. Jako niewiarygodne ocenił zeznania powoda w części, w której nie znajdują potwierdzenia w dokumentach, zwłaszcza teza, jakoby prawo własności działki nr (...) zostało przeniesione na jego rzecz przez ojca jako jedynego właściciela w sytuacji, gdy nie nabył on spadku po pierwszej żonie, a ponadto nie wykazano, w jaki sposób rzeczona nieruchomość miała zostać wyodrębniona ze współwłasności spadkowej po zmarłej J. S..

W ustalony m stanie faktycznym żądanie powoda mające oparcie w regulacji art. 189 k.p.c. Sąd Okręgowy uznał za bezzasadne. Powód nie ma interesu prawnego w ustalaniu kwestii zgłoszonych w pozwie, a dotyczących cech aktu notarialnego z dnia 19 grudnia 1986r. rep. A 3038/1986. Powód w istocie skupił się w niniejszym postępowaniu na argumentach zmierzających do ustalenia ważności czy też nieważności kwestionowanego aktu notarialnego oraz czynności nim objętych, ale na sytuacji prawnej nieruchomości położonej w Ł. stanowiącej działkę nr (...) o pow. 0,18 ha., a której właścicielami są pozwani. W treści uzasadnienia pozwu wskazał, że jego interes prawny polega na odzyskaniu opisanej działki, która miała wchodzić w skład gospodarstwa rolnego przekazanego mu przez ojca i jego drugą żonę. Z uwagi na brak interesu prawnego Sąd Okręgowy jedynie ubocznie przeprowadził dowód z kserokopii wykonanej z oryginału aktu notarialnego A 3038/1986 i nie znalazł w nim wymienionych przez powoda w pozwie cech, które miałyby świadczyć o tym, że nie spełnia on warunków przewidzianych dla aktu notarialnego, że nie istnieje, że nieważne są czynności prawne nim objęte. Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę na sposób sformułowania niektórych żądań zawartych w pozwie w formie pytań, a nadto na okoliczność, że w procesie o ustalenie można domagać się ustalenia nieważności czynności prawnej, nie zaś formy, w której umowa została zawarta. Powództwo jako bezzasadne podlegało zatem oddaleniu. O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanych kwotę 3 617 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od opisanego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zarzucając:

- naruszenie przepisu art. 189 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. i w zw. z art. 8 ust. 2, 45 ust. 1, art. 241 ust. 1 Konstytucji RP i art. 14 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych w zw. z art. 58 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, przez błędne przyjęcie, że powództwo o ustalenie, iż akt notarialny z 19 grudnia 1986r. Rep. A nr 3038/1986 jest ważnym aktem notarialnym, że posiada wszystkie wymagane Prawem o notariacie dla aktu notarialnego cechy formalne, że jest aktem notarialnym w rozumieniu art. 2 § 2 Prawa o notariacie, że akt ten istnieje, że czynności objęte tym aktem są czynnościami ważnymi, że w obrocie prawnym może funkcjonować opisany akt, w którym nie wypełniono górnej części na str. 3, że nie ustalono treści tego zapisu - nie jest powództwem o ustalenie, przewidzianym w art. 189 k.p.c.;

- naruszenie przepisu art. 189 k.p.c. przez nieprzyjęcie, że wyrok wydany w sprawie nie mógłby stanowić dowodu w sprawach zasadzających się na tych podstawach prawnych np. w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej, że może stanowić podstawę do wytoczenia powództwa z art. 10 ustawy o księgach wieczystych i przez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy;

- naruszenie przepisów: art. 2 § 2, art. 30, art. 40 § 2, art. 62 § 2, art. 1 § 3, art. 94 § 2 Prawa o notariacie w zw. z art. 58 k.c. przez błędne przyjęcie, że akt notarialny z 19 grudnia 1986r. rep. A nr 3038/1986 odpowiada wskazanym przepisom;
- naruszenie art. 208 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. przez niepowołanie wnioskowanego biegłego specjalizującego się w badaniu dokumentów celem ustalenia, czy w górnej części str. 3 aktu notarialnego notariusz dokonywał notarialnych zapisów, a jeśli tak, to jakich;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że Sąd mógł samodzielnie ocenić puste miejsce formularza aktu notarialnego oraz że w dniu 19 grudnia 1986r. w notarialnym obrocie prawnym funkcjonowały urzędowe formularze notarialne i na jakiej podstawie prawnej notariusz mógł się nimi posługiwać;
- naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece przez błędną wykładnię i przyjęcie, że w sytuacji, gdyby podstawę prawną powództwa miały stanowić ten przepis, to podstawę powództwa mógłby stanowić opisywany akt notarialny obarczony wskazanymi wadami;
- błędne przyjęcie, że wyrok jest przedwczesny, że sformułowane żądania są błędnymi;
- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 189 k.p.c. przez nieodniesienie się do żądań zawartych w pozwie jak ustalenie, że akt notarialny posiada wszystkie cechy formalne, że istnieje, że jest aktem notarialnym w rozumieniu art. 2 § 2 Prawa o notariacie, że jest aktem ważnym, czy czynności prawne objęte tym aktem są czynnościami ważnymi;
- naruszenie art. 227 k.p.c. przez oddalenie wniosków dowodowych zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy;
- nie ustalenie miejsca znajdowania się oryginału aktu.

**Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

apelacja jest bezzasadna.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie nie są kwestionowane, dlatego Sąd Apelacyjny w pełni je podziela i przyjmuje za własne. Odmiennie niż twierdzi skarżący, prawidłowa jest także dokonana przez Sąd Okręgowy ocena ujawnionych okoliczności sprawy w kontekście przesłanek zasadności powództwa o ustalenie opartego na art. 189 k.p.c.

Porządkując istotne okoliczności w niniejszej sprawie, należy przede wszystkim

zauważyć, że dla właściwej oceny żądania zawartego w pozwie, konieczne jest uprzednie jego sformułowanie zgodnie z wymogami art. 187 § 1 k.p.c. Wymóg dokładnego określenia żądania jest oczywisty, chodzi bowiem o wskazanie przedmiotu procesu, a w konsekwencji treści rozstrzygnięcia oczekiwanego przez powoda. Na treść tego żądania składa się konkretna sytuacja materialnoprawna, dla której powód poszukuje ochrony prawnej. Tymczasem między żądaniem tej części pozwu, która została sformułowana w formie twierdzącej (części sformułowanej w formie pytań nie sposób uznać za pozew) a uzasadnieniem, zachodzi podstawowa sprzeczność. W pozwie powód domagał się ustalenia, że opisywany akt notarialny posiada wymagane prawem o notariacie cechy formalne, że akt ten istnieje, podczas gdy z uzasadnienia pozwu wynika, że skarżący ocenia tenże akt za niezgodny z prawem, bo nie spełniający wymogów postawionych przez art. 40 § 2 ustawy z dnia 25 maja 1951r. Prawo o notariacie (t.j. Dz. U. z 1963r, Nr 19, poz. 106 ze zm.).

Wiodącym zarzutem, który pojawiał się w toku postępowania było kwestionowanie ważności przedmiotowego dokumentu z uwagi na niezapisaną i niezakreśloną górną część str. 3 aktu notarialnego, co w świetle przywołanego przepisu jest, zdaniem powoda niedopuszczalne.

W badanych okolicznościach zarzuty apelacji z trudnością poddają się kontroli instancyjnej, albowiem między nimi a wnioskami apelacji w kontekście żądania pozwu zachodzi niespójność, a nawet sprzeczność. Przywołać po raz wtóry trzeba, że skarżący zarzuca nieważność aktu notarialnego, aby we wnioskach apelacji stwierdzić, że żądaniem ustalenia objęte jest ustalenie treści zapisu górnej części str. 3 aktu notarialnego. Wskazane żądanie wyklucza ustalenie nieważności czy nieistnienia badanego aktu notarialnego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, w pierwszej kolejności do pierwszej ich grupy, podnoszących naruszenie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. i wskazanymi dalej przepisami Konstytucji RP, należy stwierdzić, że z punktu widzenia rodzaju powództwa ze względu na treść żądania, powództwo o ustalenie nieważności aktu notarialnego, czy też jego nieistnienia stanowi powództwo o ustalenie, przewidziane w przepisie art. 189 k.p.c.

W płaszczyźnie ważności akt notarialny może być postrzegany pod kątem posiadania cech przewidzianych w Prawie o notariacie, ale ta ważność aktu notarialnego nie ma nic wspólnego z ważnością w rozumieniu skuteczności materialnoprawnej, mogącej stanowić podstawę roszczeń, bo w istocie sprowadza się ona do kwestii istnienia aktu notarialnego i, w ujęciu potocznym, z istnieniem aktu notarialnego bywa utożsamiana. Jeżeli bowiem określony akt nie spełnia wymagań Prawa o notariacie, to należy przyjąć, że w ogóle nie stanowi aktu notarialnego i tylko w tym sensie, tj. w sensie braku cech aktu notarialnego, można ewentualnie mówić o jego nieważności, która oznacza nieistnienie aktu notarialnego.

Powód w istocie zarzucił niezgodność z prawdą dokumentu urzędowego, jakim jest akt notarialny (art. 2 § 2 Prawa o notariacie), i powództwem swoim obejmował żądanie ustalenia, że przedmiotowy akt notarialny zawiera inną treść. Tego rodzaju żądanie nie dotyczyło ustalenia stosunku prawnego lub prawa, lecz dotyczyło ustalenia faktu. Fakt ten mógłby być przedmiotem dowodzenia w ramach obalania domniemania zgodności z prawdą dokumentu urzędowego (art. 252 k.p.c.) w sprawie, w której z faktu tego strona wywodziłaby skutki prawne, natomiast nie mógł być przedmiotem powództwa o ustalenie z art. 189 k.p.c. Stwierdzenie, że powód domagał się ustalenia faktu, a nie ustalenia istnienia stosunku prawnego lub prawa, stanowi wystarczającą podstawą do oddalenia powództwa. Takie zapatrywanie, podzielone przez Sąd Apelacyjny wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 maja 2000 r. IV CKN 36/00 (publ. L.).

W świetle powyższego zarzuty dotyczące nieustalenia przez Sąd treści zapisu w górnej części str. 3 aktu notarialnego i oddalenia wniosków dowodowych w tym przedmiocie są nieuzasadnione.

Kluczową i wymagającą zaakcentowania okolicznością jest niezgodność między żądaniem sformułowanym w toku postępowania dotyczącym ustalenia nieważności aktu notarialnego z 19 grudnia 1986r. a celem, jaki powód chciałby osiągnąć poprzez uzyskanie wyroku uwzględniającego powództwo w niniejszej sprawie. Co więcej, ustalenie nieważności, nieistnienia badanego aktu notarialnego skutkowałoby pozbawieniem powoda tytułu własności przekazanego mu gospodarstwa rolnego, stanowiącego podstawę wpisu w księdze wieczystej.

W zreferowanych okolicznościach trudno byłoby więc dopatrzeć się interesu prawnego po stronie powoda, w rozumieniu art. 189 k.p.c.

Do merytorycznych przesłanek powództwa o ustalenie należy interes prawny, a zatem jego brak *in concreto* prowadzi do oddalenia żądania. Interes prawny w żądaniu ustalenia w oparciu o art. 189 k.p.c. należy rozumieć jako potrzebę prawną, wynikającą z sytuacji prawnej, w jakiej znajduje się powód. Jeżeli z prawa przedmiotowego nie wynika, że ma on potrzebę ustalenia, wyrok ustalający jest zbyteczny właśnie z powodu braku interesu prawnego. Jeszcze inaczej rzecz ujmując stwierdzić można, że interes ten rozumieć trzeba jako potrzebę wprowadzenia jasności co do konkretnego stosunku prawnego lub prawa, a to w celu ochrony przed groźącym naruszeniem sfery uprawnień powoda (tak A. Zieliński w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, pod red. A. Zielińskiego, Warszawa 2006r., tom I, s. 569, 577 wraz z przywoływanym przez autora orzecznictwem).

Jednocześnie poza sporem pozostaje w doktrynie i judykaturze, że interes prawny z reguły nie zachodzi wówczas, gdy osoba zainteresowana może w innej drodze, przykładowo w procesie o świadczenie, osiągnąć w pełni ochronę swych praw (op. cit. s. 569, 570, 573 oraz cytowane judykaty).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów badanej sprawy podnieść należy, że ustalenie, jak wnosi powód w pozwie, iż przedmiotowy akt notarialny posiada wszystkie wymagane cechy formalne oraz istnieje, jest zbyteczne, co przesądza o braku interesu prawnego. Jeśli zaś powodowi chodzi o zbadanie treści aktu notarialnego i ustalenie, że czynność prawna nim objęta, obejmowała przekazanie gospodarstwa rolnego składającego się ponadto z działki nr (...) położonej w Ł. o pow. 0,18 ha, to temu celowi służy powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece). Jak trafnie podniósł Sąd Okręgowy, jeśli prawo powoda do gospodarstwa rolnego przekazanego przez rodziców zostało wpisane błędnie, można żądać usunięcia niezgodności. Natomiast w tej sytuacji, wbrew wywodom apelacji, brak jest interesu prawnego w domaganiu się uregulowania sytuacji prawnej nieruchomości w drodze powództwa wywiedzionego na podstawie art. 189 k.p.c. Zarzut apelacji w zreferowanym zakresie należy zatem uznać za chybiony.

Jeśli zaś żądanie pozwu pojmować przez pryzmat uzasadnienia i rozważać jako ustalenie nieważności aktu notarialnego, wówczas trzeba odnieść się do zarzucanemu temu dokumentowi braku cech wymaganych regulacjami Prawa o notariacie obowiązującego w dacie sporządzania aktu – to jest ustawa z dnia 25 maja 1951r. Prawo o notariacie (t.j. w Dz. U. z 1963r. Nr 19, poz. 106 ze zm.).

W przedstawioną tezę wpisują się kolejne zarzuty apelacji. Zarzut naruszenia art. 30 i 62 § 2 wymienionej ustawy pozostają bez związku z badaną sprawą. Natomiast zarzut naruszenia art. 40 § 2 ustawy, dotyczącego technicznych wymogów spisania aktu (skreślenia, skrobienia, wywabianie, poprawki, dopiski) jest o tyle chybiony, że w aktach sprawy brak jest oryginału aktu. Natomiast w myśl art. 63 ustawy wypis powinien być dosłownym powtórzeniem oryginału, jednakże poprawek i przekreśleń znajdujących się w oryginale nie należy zamieszczać w wypisie, zaś art. 64 § 1 stanowi, że odpisy wierzytelne i wyciągi mogą być wydawane w dowolnej ilości egzemplarzy na tych samych zasadach, na jakich wydaje się wypisy, a § 2. mówi, że przepisy art. 63 stosuje się odpowiednio do odpisów i wyciągów. Skoro w aktach sprawy zalega jedynie odpis aktu notarialnego z 19 grudnia 1986r. (k. 14-17), brak w nim skreśleń nie stanowi okoliczności nieuzasadnionej wskazanymi regulacjami. Nawet jeśli nie dokonano by przekreślenia pustego miejsca w górnej części jednej ze stron badanego aktu notarialnego, to opisane uchybienie nie wpływa na ważność aktu, na co wskazuje choćby wykładnia literalna art. 40 § 2 ustawy z dnia 25 maja 1951r., stanowiącego, że wolne miejsca powinny być przekreślone, w sytuacji, gdy inną rangą ustawa obdarza zapis wszelkie skrobienia i wywabiania są niedopuszczalne. Z porównania przedstawionych unormowań jasno wynika odmienna waga nadana przez ustawę poszczególnym wymogom, co przesądza, w ocenie Sądu Apelacyjnego, o ich różnym skutku. Dodać należy, że złożony do akt sprawy na k. 114-17 odpis badanego aktu notarialnego został poświadczony za zgodność z oryginałem przez Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim, co nadaje odpisowi charakter dokumentu urzędowego, nie stwarzając wątpliwości w zakresie poświadczonej treści (art. 244 k.p.c.).

Na marginesie już tylko wolno zauważyć, że przedmiotowy akt notarialny został wprawdzie sporządzony na formularzu, ale, jak wynika z zapisu widniejącego w jego dolnej części ostatniej strony, według projektu L. D., czyli notariusza sporządzającego ten dokument. Mimo braku regulacji prawnej w zakresie możliwości i dopuszczalności sporządzenia aktu notarialnego na formularzu, o których wspomina skarżący, akt zawiera wszystkie elementy przewidziane w ustawie z dnia 25 maja 1951r. Prawo o notariacie, obowiązującej w dacie sporządzenia aktu. W treści czynności prawnej, opisanej w tymże akcie notarialnym zauważalny jest logiczny ciąg co do opisu nieruchomości wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, będącego przedmiotem przekazania na rzecz powoda, opisu podmiotu któremu przysługuje prawo własności tych nieruchomości a następnie opisu ich położenia, powierzchni, zabudowań etc.

Pozostałe zarzuty kwestionujące wymogi prawidłowego sporządzenia aktu notarialnego, wskazujące na źródło w przepisach kolejnych ustaw z dnia 24 maja 1989r. i z 14 lutego 1991r. – Prawo o notariacie są o tyle chybione, że dotyczą aktów prawnych nie mających zastosowania w dacie sporządzenia badanego aktu notarialnego.

Zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., art. 217 § 2 k.p.c. i art. 208 § 1 k.p.c. należy uznać za bezzasadne w świetle przytoczonych wyżej okoliczności, a szczególnie w sytuacji obecności w aktach sprawy odpisu aktu notarialnego poświadczonego za zgodność z oryginałem i mającego charakter dokumentu urzędowego.

Zarzut naruszenia art. 10 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece jest o tyle chybiony, że Sąd Okręgowy nie stosował w niniejszej sprawie tej regulacji jako podstawy prawnej powództwa, natomiast trafnie wywiódł, że w sytuacji, gdy skarżący w istocie domaga się stwierdzenia, że aktem notarialnym objęto również przekazanie działki nr (...) położonej w Ł. o pow. 0,18 ha, to temu celowi służy powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. pozostaje bezzasadny, albowiem lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia pozwala stwierdzić, że Sąd Okręgowy szczegółowo wyjaśnił motywy stanowiska przyjętego u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu, co więcej, uczynił to wieloaspektowo i wyczerpująco. W konsekwencji stwierdzić trzeba, że pisemne uzasadnienie kwestionowanego wyroku w pełni realizuje funkcje przypisywane temu dokumentowi, który pełniąc rolę sprawozdawczą przede wszystkim pozwolić ma na zrekonstruowanie rozumowania, jakie wiodło do sformułowania wniosków przyjętych przez orzekający sąd, dla możliwości ich zweryfikowania w toku kontroli instancyjnej. Tak opisanym wymogom odpowiadają pisemne motywy orzeczenia sporządzone przez Sąd I instancji. Natomiast wypowiedzanie się w uzasadnieniu co do kwestii sformułowanych w formie pytań zawartych w żądaniu pozwu nie należy do wymienionych obowiązków.

Zarzucając nieustalenie miejsca znajdowania się oryginału aktu notarialnego z 19 grudnia 1986r. przez notariusza L. D. skarżący nie dostrzegł, że opisywany wyżej odpis złożony do akt sprawy został poświadczony za zgodność z oryginałem, co świadczyć może tylko o istnieniu tego ostatniego w Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim.

Ponadto trzeba zauważyć, że wprawdzie niezauważoną i nie podnoszoną przez pozwanych, ale istotną jest okoliczność, że pozwani nie byli stroną badanego aktu notarialnego, co podważa ich legitymację bierną. Przynajmniej w ustalonym stanie faktycznym nie została ona wykazana, a co przesądza również o zasadności oddalenia powództwa.

Wreszcie nie sposób doszukać się związku niniejszej sprawy z zarzutem naruszenia art. 14 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwartego do podpisu w N. 19 grudnia 1966 r., z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz.U. 1977 Nr 38, poz. 167), wedle którego wszyscy ludzie są równi przed sądami i trybunałami. Każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny i bezstronny sąd, ustanowiony przez ustawę, przy orzekaniu co do zasadności oskarżenia przeciw niemu w sprawach karnych bądź co do jego praw i obowiązków w sprawach cywilnych. Trudno poszukiwać również związku z naruszeniem wskazanych w apelacji przepisów art. 45 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 2 i art. 241 ust. 1 Konstytucji RP.

W tym stanie rzeczy wobec bezzasadności zarzutów apelacji, podlegała ona oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, uregulowanej w art. 98 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2 700 zł kosztów zastępstwa procesowego, których wysokość ustalono na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 461ze zm.).